

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1541. usque ad annum 1546

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118510

§. 23. Protestantium querelæ contra Brunsvicensem Ducem, ejusque
responsum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66615)

Sæc. XVI.
A.C. 544.

rent, ut ab hoste domestico liberatus vim omnem adversus Turcam explicare possim. His dictis Cæsar de aliis differebat negotiis, quæ Religionem spectabant, tandem vero his verbis orationem suam absolvit: De Religione scitis ipsi, quantus labor meus intervenerit, & sollicitudo multis abhinc annis, ac nuper etiam Ratisbonæ: sed cum ibi non potuerit iniri concordia, rejecta fuit caussa ad Concilium, aliosque Conventus: ac deinde sollicitavi Pontificem, qui Concilium indixit, cui sane decreveram ipsemet interesse, nisi Gallicæ Rex bellum mihi movisset: interea quid actum sit, hoc ex meis Legatis haud dubie cognovistis: nunc vero, cum idem adhuc maneat dissidium, rei publicæ sane vehementer incommodum, dispiciatis, ac nobiscum ipsi cogitetis, qua potissimum via tolli possit & emendari, mihi que rationem illam, quæ videbitur vobis optima, demonstratis: ut etiam Cameræe judicium, publicæ pacis vinculum & firmamentum, legitime constituatur, & jam antea providi, & deinceps quoque nihil in eo prætermittam.

§. XXIII.

Protestantium querelæ contra Brunsvicensem Ducem, ejusque responsum.

*Sleid. l. c.
p. 505.*

Eadem die Ferdinandus Romanorum Rex pariter per suos Legatos rogabat

bat, ut Imperii Principes ad bellum Hun-
 garicum suppetias ferrent. Postea Sa-
 xoniæ Elector, Landgravius, eorumque
 Socii Cæsarem alloquebantur, contra
 Henricum Brunsvicensem hoc modo de-
 clamantes: *Scis, inquit, invictissime*
Cæsar, quemadmodum inde ab initio testifi-
cati sumus, velle nos in hoc amplissimo con-
fessu causam explicare susceptæ defensionis
adversus Henricum Brunsvicensem: ejusdem
nunc quoque sumus voluntatis atque consilii:
neque dubitamus, quin audita re tota causæ
Majestati vestræ apparebunt graves, atque
justæ, quam ob rem & ea defensio nobis ne-
cessario suscipienda fuerit, & illi non liceat
interesse Concilio Principum: sed quia vide-
mus, illum ingerere seipsum huic confessui no-
bis minime comprobantibus: id unum possu-
mus atque licet, ne videlicet deliberationes pu-
blicæ retardentur aut impediuntur, profitemur
nos illum non habere, nec agnoscere pro Prin-
cipe Imperii, nec velle jus aliquod nostrum
per ipsius præsentiam nobis diminui. Ad
hæc Brunsvicensis haud obmutuit, sed
per suum Cancellarium his verbis re-
spondit: Saxo, Landgravius atque Socii,
violato jure divino & humano, perruptis
Imperii legibus, & fracta fide publica, per
vim & summam injustitiam, provincia mea
me spoliarunt, quo quidem nomine ipsos ad
Camerae tribunal accusavi: quod cum ita
sit, nec locum in Imperii Senatu habere pos-
 sunt,

Hist. Eccles. Tom. XXXVIII. N sunt,

Sæcul. XVI.
 A. C. 1544.

Sæcul. XVI
A.C. 1544.

*sunt, & si quidem habuerunt, eum hoc ad-
misso facinore jam amiserunt, & digni sunt,
quorum consuetudinem omnes defugiant: si
vero res ita ferat, ut in publicis deliberatio-
nibus mihi sit ipsis assidendum, profiteor, mihi
nec hunc eis locum tribuere, nec actioni mea
quicquam velle propterea derogatum esse.*

Post hæc Principes Protestantes suam
agendi rationem vindicare, ac sigillatim
ea, quæ hucusque in hac causa gessis-
sent, enarrare cupiebant, eo fine, ut
Brunsvicensis Ducis accusationibus nul-
la fides adhiberetur. Ast Imperator
per Fridericum Palatinum, atque Na-
vium ab eis petebat, ut totum hoc ne-
gotium ad aliam diem remitterent, eo-
quod sole vix non ad occasum vergente
inde abeundum esset. Annuit utraque
litigantium pars: cum vero in eodem
Principum confessu Landgravius proxi-
mum a Joanne Palatino Principe locum
teneret, mox ex vitandæ simultatis studio
medius inter utrumque Principem sedit
palam antea professus, quod hæc assi-
dendi ratio, nec ei, nec illius familiæ
ullatenus fraudi aut præjudicio esset, id
vero Joannes hortatu Cæsaris fecisse
credebatur. Porro altera die Saxonie
Electör & Landgravius Palatinum, Na-
viumque rogabant, quatenus Cæsarem
eo inducerent, ut Brunsvicensem Du-
cem a comitiis arceret: verum id im-
pe-

petrare haud poterant, eo quod Imperator illum a publico confessu re nondum discussa, nec decisa excludi haud posse affirmaret: Priusquam vero hæc sessio solveretur, Catholici æque ac Protestantes, quos Cæsaris oratio plurimum commoverat, se totis viribus eidem contra Franciæ Regem præsto futuros spondebant, collatisque inter se consiliis decreverunt, quod eundem haud ultra Regis nomine venerari, sed potius tanquam fidei Catholicæ desertorem, Barbarum, ac Christi Domini, ejusque Ecclesiæ hostem abominari vellent.

Sæc. XVI.
A.C. 1544.

§. XXIV.

Oratores a Galliarum Rege ad Spirensem Conventum ablegati.

Rebus ita dispositis Franciscus I. Galliarum Rex probe prospexerat, quod Cæsar apud Imperii Principes suas contra eum querelas delaturus esset, hinc suos ad comitia Oratores decernebat, qui eum ab objectis criminibus purgarent. Hujus legationis præcipui erant Joannes Bellajus Cardinalis, Franciscus Oliverius, Alenconius Cancellarius & Prætor Divionensis. Hi Nancejum in Lotharingia situm mense Januario delati ibidem substitere, donec publicæ securitatis literas a Cæsare accepissent; Rex enim jam antea facialem ea de

Sleid. p. 505.
Pallav. l. c.
c. 5. n. 2. & 3.